

Настоящият брой е посветенъ
на Левски—по случай 100 го-
дини отъ рождението му.

ЮНАШКАТА ПЪСЕНЬ

Нѣмаше слънчева пролѣтъ, нѣмаше пламенно лѣто;
нивитѣ глѣхнѣха въ буренѣ, сиво бѣ житното злато;
черна бѣ робската мжка, тежки сълзитѣ сирашки,
вѣтърътъ пѣеше само старитѣ пѣсни юнашки:

„До ще день пакъ ще изгрѣе слънце надъ нашта родина,
пакъ ще проблесне небето, както вѣвъ стари години, —
майки-вдовици ще снематъ черни вдовишки забрадки,
ще се разискрятъ въ очитѣ блѣнове свѣтли и сладки!“

Чудната пѣсень на вѣтра чудно премина въ селата,
пѣхѣ момци и моми, пѣхѣ съ радостъ децата, —
екнаха робскитѣ хижи, гордѣ се издигна Балкана,
къмъ враговетѣ отправи мощната робска закана.

Кой запѣ пръвъ тази пѣсень? Кой я отъ вѣтра научи?
Кой я разнесе навсѣде съ нейния припѣвъ стозвученъ?
Витоша славно отеква днеска юнашката пѣсень:
съ нея на устни загина Левски за правда обесенъ!

Свѣтлозарь Димитровъ.